

HØJESTERETS KENDELSE

afsagt mandag den 5. oktober 2026

Sag BS-34260/2026-HJR

Skatte- og Vækstministeriet
(advokat Sune Riisgaard)

mod

A
(selv)

I tidligere instanser er afsagt kendelse af Københavns Byret den 26. maj 2026 (BS-45629/2025-KBH) og af Østre Landsrets 14. afdeling den 29. juni 2026 (BS-25144/2026-OLR).

I påkendelsen har deltaget tre dommere: Lars Apostoli, Jørgen Steen Sørensen og Ole Hasselgaard.

Påstande

Kærende, Skatte- og Vækstministeriet, har nedlagt påstand om, at sagen henvises til behandling ved landsretten som 1. instans.

Indkærede, A, har påstået stadfæstelse af landsrettens kendelse, således at sagen hjemvises til behandling ved byretten som 1. instans.

Sagsfremstilling

Den 24. juni 2004 traf Statsamtet Roskilde afgørelse om, at A med virkning fra den 28. april 2004 og indtil videre skulle betale normalbidrag til sine to børns underhold. Bidragene blev forskudsudlagt af Udbetaling Danmark.

Den 12. april 2024 traf Gældsstyrelsen afgørelse om at foretage modregning i A's tilgodehavende for overskydende skat for indkomståret 2023, således at der

blev foretaget dækning af forskudsvist udlagte underholdsbidrag for perioden 28. marts 2011 til 27. august 2011.

A klagede over afgørelsen til Skatteankestyrelsen, der stadfæstede Gældsstyrelsens afgørelse den 13. juni 2025.

Den 1. september 2025 indbragte A Skatteankestyrelsens afgørelse for Københavns Byret.

Sagen angår navnlig, om de pågældende bidrag var forældede på tidspunktet for afgørelsen om modregning i 2024.

Den 12. november 2025 anmodede Skatte-og Vækstministeriet om henvisning af sagen til behandling ved landsretten som 1. instans, jf. retsplejelovens § 226, stk. 1.

Københavns Byret traf ved kendelse af 26. maj 2026 afgørelse om, at sagen skal henvises til landsretten som 1. instans. Af begrundelsen fremgår bl.a.:

”Skatteministeriet har henvist til, at sagen rejser et spørgsmål om fortolkning af forældelseslovens § 8, idet det ikke afklaret i retspraksis, om ”betaling” alene omfatter frivillige betalinger, eller om det omfatter enhver betaling, herunder betalinger opnået via tvangsinddrivelse. Ministeriet har endvidere henvist til, at sagen angår et spørgsmål om fortolkning af gældsinddrivelseslovens § 18 a, og at der ikke foreligger retspraksis, som fastslår, at såvel forældelsesfristen for det enkelte underholdsbidrag som selve retten til at kræve betaling af underholdsbidrag (grundfordringen) udskydes i medfør af gældsinddrivelseslovens § 18 a. Ministeriet har videre anført, at afklaring heraf har væsentlig betydning for Gældsstyrelsens forældelsehåndtering i forhold til fordringer på underholdsbidrag generelt.

Retten finder efter det af Skatteministeriet anførte, at sagen angår principielle spørgsmål af vidererækkende betydning, som ikke er afklaret i retspraksis, og at sagen har en sådan generel betydning for retsanvendelsen og retsudviklingen, at betingelserne i retsplejelovens § 226, stk. 1, for at henvise sagen til behandling ved landsret som første instans er opfyldt, jf. retsplejelovens § 226, stk. 1.”

Landsretten afviste ved kendelse af 29. juni 2026 at behandle sagen som 1. instans og hjemviste sagen til byretten til fortsat behandling. Af begrundelsen fremgår bl.a.:

”Sagen angår, om Gældsstyrelsen den 12. april 2024 var berettiget til at foretage modregning af A’s overskydende skat for indkomståret 2023 med et beløb på 8.380 kr. til dækning af A’s gæld, som hidrørte fra forskudsudlagte underholdsbidrag for perioden 28. marts 2011 til 27. august 2011. Der skal i sagen tages stilling til, om gælden var forældet på tidspunktet for den foretagne modregning.

Landsretten finder på det foreliggende grundlag, at afgørelsen heraf vil bero på konkrete bevisvurderinger, og at afgørelsen ikke indebærer en principiel stillingtagen af mere generel rækkevidde, således at sagen bør kunne indbringes for Højesteret som 2. instans uden særlig tilladelse. Sagen sendes derfor tilbage til byretten til fortsat behandling.”

Skatte- og Vækstministeriet har kæret landsrettens kendelse til Højesteret, jf. retsplejelovens § 392, stk. 2.

Parternes synspunkter

Skatte- og Vækstministeriet har til støtte for anmodningen anført navnlig, at sagen rejser to selvstændige spørgsmål af principiel karakter, der hver for sig opfylder betingelserne for henvisning efter retsplejelovens § 226, stk. 1.

For det første angår sagen et principielt retligt spørgsmål om fortolkningen af forældelseslovens § 8, idet det ikke tidligere ses afklaret i retspraksis, om begrebet ”betaling” i bestemmelsens forstand alene omfatter frivillige betalinger, eller om det omfatter enhver betaling, herunder betalinger opnået via tvangsinddrivelse.

For det andet angår sagen et principielt retligt spørgsmål om samspillet mellem forældelseslovens § 8 og forældelsesudskyddelsesreglen i gældsinddrivelseslovens § 18 a, som heller ikke tidligere ses behandlet i retspraksis.

Der er således tale om lovfortolkning og ikke blot konkrete bevisvurderinger som anført af landsretten.

Spørgsmålene har endvidere betydning for ca. 40.000 skyldnere og underholdsbidrag med en nominel værdi på samlet ca. 6,5 mia. kr., hvorfor sagen vil have generel betydning for retsanvendelsen og retsudviklingen eller væsentlig samfundsmæssig rækkevidde i øvrigt.

A har anført navnlig, at sagen ikke har principiel karakter.

Forældelseslovens § 8 angiver klart, at en fordring på bl.a. underholdsbidrag forældes i sin helhed efter 10 år regnet fra den dag, da den sidste ydelse blev betalt, eller, hvis ingen betaling har fundet sted, fra den dag, da den første ydelse

kunne kræves betalt. Fordringerne på de enkelte ydelser forældes desuden efter lovens § 2 og § 3. Uanset fortolkningen af lovens § 8 og begrebet "betaling" er der således indtruffet forældelse inden afgørelsen om modregning i 2024.

Gældsinddrivelseslovens § 18 a blev indført ved lov i 2023 og er således trådt i kraft efter, at fordringerne er forældet i henholdsvis 2014 (efter forældelseslovens § 2 og § 3) og 2021 (efter forældelseslovens § 8).

Højesterets begrundelse og resultat

Dommerne Jørgen Steen Sørensen og Ole Hasselgaard udtaler:

Vi finder på det foreliggende grundlag, at sagens behandling vil omfatte bl.a. spørgsmål uden principiel karakter, og tiltræder efter en samlet vurdering, at betingelserne for henvisning til landsretten som 1. instans ikke er opfyldt, jf. retsplejelovens § 226, stk. 1.

Vi stemmer derfor for at stadfæste landsrettens kendelse.

Dommer Lars Apostoli udtaler:

En konkret bevisvurdering vil kun få betydning for sagens udfald, hvis Skatte- og Vækstministeriets fortolkning af loven er forkert. Hvis ministeriets lovfortolkning er rigtig, vil det således uden videre være klart, at der ikke er indtrådt forældelse af den fordring på forskudsvis udlagt underholdsbidrag, som Gældsstyrelsen har anvendt til modregning med A's krav på udbetaling af overskydende skat den 12. april 2024.

Hvis ministeriets lovfortolkning er forkert, kan en konkret bevisvurdering få betydning, idet et spørgsmål om suspension af forældelsen i medfør af forældelseslovens § 14 i givet fald bliver aktuel. Bevistemaet vil angå spørgsmålet om, hvornår gældsinddrivelsesmyndigheden fik eller burde have fået kendskab til A's opholdssted. Det er efter min opfattelse et enkelt og overskueligt bevis-tema.

Da de relevante lovfortolkningsspørgsmål har principiel karakter og generel betydning for retsanvendelsen samt væsentlig vidererækkende praktisk og økonomisk betydning, og da bevistemaet som nævnt er enkelt og overskueligt og kun bliver aktuelt, hvis ministeriets lovfortolkning tilsidesættes, tiltræder jeg byrettens vurdering og finder betingelserne for henvisning af sagen til behandling ved landsretten som 1. instans opfyldt, jf. retsplejelovens § 226, stk. 1. Jeg lægger i den forbindelse bl.a. vægt på det oplyste om, at spørgsmålet om den rette lovfortolkning har betydning for Gældsstyrelsens mulighed for inddrivelse af gæld vedrørende underholdsbidrag med en nominel værdi på samlet ca. 6,5 mia. kr. hos ca. 40.000 skyldnere.

Jeg stemmer herefter for at tage Skatte- og Vækstministeriets påstand om henvisning af sagen til behandling ved landsretten i 1. instans til følge.

Der træffes afgørelse efter stemmeflertallet.

THI BESTEMMES:

Landsrettens kendelse stadfæstes.

Ingen af parterne skal betale sagsomkostninger for Højesteret til den anden part.